

Kedves Olvasóink!

„...hogy Ábrahám áldása Krisztusban a pogányoké legyen...” (Gal 3,14).

Lassan visszatekinthetünk egy eltelt évre.

Egyéni életünkben épp úgy, mint misszióként hálával lehet tele a szívünk Isten hordozó kegyelméért, amivel gondot viselt rólunk. Tudjuk, hogy nem azért tette ezt, mert megérdemeltük volna szeretetét, hanem Megváltó Urunkért. Mert nem bűneink szerint bánik velünk, hanem Krisztuson keresztül lát, aki elhordozta minden ez évi bűneink, mulasztásunk büntetését is, és az Ő tökéletes igazságát nekünk tulajdonítja. Kizárólag Őmiatta, mint fiak élvezhetjük Atyánk szeretetét és hűségét. Így vagyunk mi – pogányok – Krisztusért részesei a már Ábrahámnak is elhangzó ígéreteknek és az áldásoknak. Hála Megváltó Urunknak!

Ugyanakkor hálásak vagyunk a Testvéreknek is, akik imádságaikkal továbbra is ott állnak missziói szolgálatunk mögött! Köszönjük azoknak, akik a válság ellenére anyagiakban is áldozatot vállaltak az evangélium szolgálatáért!

Hálás a szívem, hogy a magyar hívő nép nem csak haszonélvezője, hanem építője is lehetett ebben az évben is Isten országának. Ecuadori és zambiai missziók által hozzájárulhattunk Isten világméretű tervének megvalósulásához.

Külön öröm volt, hogy misszionáriusaink nemcsak írásban, de ebben az évben személyesen is beszámolhattak szolgálatukról. Így szemtanúi is lehetünk, hogyan munkálkodik Isten emberi életekben Igéje által éppúgy, mint a

segítséget nyújtó emberi kezek, a megélt szeretet által.

Hálás vagyok Istennek, hogy misszionáriusaink, támogatóink, munkatársaink, bár egymástól fizikailag el vagyunk választva, mégis mind együtt szolgálhatunk, egy csapatként, egy ügyért! Krisztus ügyért!

Továbbra is számítunk mindenkire a csapatban! Reméljük, hogy ki-ki Istentől kapott lehetősége és ajándéka szerint jövő évben is részt vesz missziói küldetésünk teljesítésében!

Krisztusban örvendező karácsonyi ünnepeket, és áldott új évet kívánok minden kedves Olvasónknak!

Sípos Alpár Szabolcs

Tartalom:

Zambia – Dr. Keszi Krisztina beszámolója.....	2
Ecuador – A Luz család beszámolója.....	3
Aktuális téma – Idősek és fiatalok.....	4
Németország – Felfordult világ.....	5
Zambia – A család szociális hálójá.....	5
Malawi – Tesztkérdések.....	6
Japán – Japán „ezüstgenerációja”.....	8
Spanyolország – Három nemzedék – egy hit.....	9
Németország – Hol talállok bocsánatot?.....	10
Oroszország – Engedjük el a kormányrudat.....	11
Közép-Ázsia – Idősek és fiatalok – állandó konfliktusok vagy egymás gazdagítása?.....	12
Közhasznúsági jelentés.....	14

Újságunkhoz mellékelünk nyomtatványt az 1%-os felajánláshoz. Hálásak vagyunk, ha adójának 1%-át a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány javára ajánlja föl.

Tájékoztatjuk továbbá, hogy a rendelkezését formanyomtatvány felhasználása nélkül is megteheti. Azaz ha a bevallási nyomtatványa mellé egy zárt, a rendelkező magánszemély adóazonosító jelével ellátott (tízjegyű szám) borítékban elhelyezett rendelkező nyilatkozaton kíván rendelkezni, ezt a rendelkező nyilatkozatot megteheti egy üres írólapra is. Erre az üres lapra elegendő az egyház, költségvetési előirányzat technikai számát (négyjegyű szám), civil kedvezményezett esetén az adószámát (12345678-2-42 felépítésű számhalmaz) feltüntetni.

Egyetemi hallgató, földműves, oktató, kőfejtő ... vagy a Mungwi Klinika leendő orvosa?

Befejeztem a rövid, frissítő nyelvtanulást, Isten iránti hálával, Aki a felmerülő nehézségeket lépésről lépésre távolította el az útból. Mivel a fővárosi nyelvtanulás 3000 dollárba került volna, ezt luxusnak tartottam, és én magam léptem vissza. Közben kiderült, hogy Kasamában is lesz nyelvkurzus, amit a katolikusok szerveznek, éppen abban az utcában, ahol a misszió egyik háza is van.

A katolikus lelkész azt ugyan nem engedte meg, hogy az ő csoportjukhoz csatlakozhassam, de a tanár kész volt arra, hogy mindennap jöjjön hozzám is, amikor ott befejezte a délelőtti oktatást. Hétfő reggeltől péntek estig voltam Kasamában, ahol a német misszionáriusok végleges hazamenetele kapcsán megüresedett lakást használhattam. Közlekedésemet Kasamában kerékpárral oldottam meg, Kasama és Mungwi között pedig általában a Klinika mentőautója volt segítségemre.

Ebben a cikkben a tanáromat, Mr. Mwanza Kondolót szeretném bemutatni, aki keményen dolgozik mindennapi megélhetéséért, a tanulás lehetőségéért.

– *Mr. Mwanza, Zambiában a különböző törzsek általában egy adott területen élnek együtt. Úgy tudom, nem tartozol a bamba törzshöz. Hogyan kerültél akkor erre a területre? Mondanál néhány személyes dolgot magadról és a családotról?*

– Igen, szívesen. Huszonöt éves vagyok, nőtlen, nincs még önálló családom. Nyolcan voltunk testvérek, három lány és öt fiú. Egy lány és egy fiútestvérem meghalt, így még hatan vagyunk. (A fiútestvére, a tízéves öccse egészen hirtelen, váratlanul, a nyelvkurzus közben halt meg, nem tudni miben, mert mire a kórházba értek, halott volt.)

Kasama mellett egy kis faluban, Luo-luában élünk. Bár a falu szinte Kasamához tartozik, nincs sem vilány, sem vezetékes víz.

Én valóban nem a bamba törzshöz, hanem a kaonde törzshöz tartozom, amelynek elhelyezkedési területe északnyugaton van. Édesapám azonban itt, Kasamában kapott állást 1999-ben a rendőrségnél, ezért a család ide költözött. Sajnos, a leépítések kapcsán, 2005-ben állását elvesztette, és azóta munkanélküli. (A törzsi szálak, kötelek még ma is erősek, ezért bizonyos, hogy a leépítésnél egy más törzsbeli bocsátanak majd el elsőként.)

– *Úgy tudom, Lusakában, a fővárosban tanulsz. Hogyan lehetséges ez, ha édesapád munkanélküli, hiszen a szokásos gyakorlat szerint a viszonylag magas tandíjat a szülők teremtik elő gyermekeik tanuláshoz.*

– Engem a katolikus egyház támogat. Az összeg nem lenne elég a tanuláshoz, ezért sok minden egyebet is kell végeznem, hogy a tandíjat valahogy előteremtsem. A házunk mellett van egy kis zöldségkertem, az ott termelt zöldségek árusításából is bejön egy kis összeg. Sajnos, a száraz évszak második felében a kis fűrt kút már kiszárad, akkor ez a lehetőség megszűnik. Ilyenkor a házunktól nem messze lévő kis „kőbányába” megyek, ahol a nagy kőtömbökből kis köveket török, amit építkezésekhez tudok eladni. Nemcsak nekem, de az itt élők közül többeknek is ez a megélhetési forrása.

És persze tanítok is, bamba nyelvet, ha erre alkalom adódik. (Az országban élők nagy része 2–3 törzsi nyelvet tud beszélni, van, aki többet.)

– *Tanárnak tanulsz? Tanítani szeretnél?*

– Igazából a szívem vágya az volt, hogy orvos legyek. Az Orvosi Egye-

temen való tanulás azonban költséges. Ott nincs arra lehetőség, hogy idehaza legyek, itthon tanuljak, és csak vizsgázni menjek Lusakába, a fővárosba. A tanuláshoz előteremthető összeg erre nem elegendő. Így most a Mezőgazdasági Egyetemen tanulok, és majd középiskolában fogok tanítani, ha elvégeztem.

– *Hogy kerültél kapcsolatba a katolikus egyházzal? Mit jelent neked Jézus Krisztus? Mondanál valamit a lelki életedről?*

– Amikor Kasamába költöztünk, én a fiú-gimnáziumban kezdtem tanulni. Akkor az iskola lelkésze egy Kanadából itt szolgáló katolikus nővér volt. Tőle hallottam először Jézus Krisztusról: hogy Ő kész volt meghalni értünk, a mi bűnünk miatt a Golgotán, hogy minket megmentessen, és örök életet szerezzen nekünk. Amikor ezt hallottam, arra gondoltam, ha ez igaz, akkor nekem sokkal többet kellene tudnom Róla, meg kellene Őt ismernem jobban. Valami hiányt kezdtem érezni a szívemben.

Nemsokára egy csendesnap volt az iskolában, Mungwiból jött a katolikus lelkész. A nap végére valami nyugtalanság lett a szívemben, a készítés erős volt, hogy ezt megosszam valakivel. Jelentkeztem beszélgetésre, és ekkor befogadtam Jézus Krisztust a szívembe. A katolikus lelkész azt mondta, hogy még arra is szükségem van, hogy megkeresztelkedjem, ezért ezt megtettem. Mivel a szüleim az újapostoli egyházhoz tartoznak, de nem gyakorolják hitüket, ezért a katolikus egyházhoz csatlakoztam.

– *Mik a közelebbi, távolabbi terveid? Talán a házasság?*

– Nem. A közeli tervem, hogy a vizsgáim sikerüljenek. A távolabbi vágyam, álmom pedig, amit még

mindig nem adtam fel, az az, hogy orvos legyek.

– *Kívánom, hogy sikerüljön neked.*

Mr. Mwanza Kondolo élete példaértékű. Az emberek általában csak várnak, elvárnak, és nagyon kevés azoknak száma, akik maguk is készek tenni azért, hogy változzanak a dolgok, hogy változzon az életük.

Jó lenne, ha a kicsi faluban élő fiatalok közül egyre többen követnék a példáját.

IMATÉMÁK:

Amiért hálát adok:

1. Hogy a nyelvtanulást egészen olcsón (120 dollárért) sikerült megoldani itt, Kasamában.

2. A nyelvtanárom készségéért, aki e miatt a plusz oktatás miatt reggeltől estig dolgozott, éppen akkor, amikor itt hetekig 45–47 fok volt.

3. Hogy Isten adott erőt a nyolc hetes pakolás-utazás-napi nyelvóra-tanuláshoz.

4. Hogy mialatt én Kasamában tartózkodtam, a faluba, Mungwiba kiszökött kutyám nem csinált semmi nagyobb kárt, nem harapott meg senkit egy napos „kirándulása” alatt.

5. Hogy odahaza, miközben a jégkár miatt a közvetlen mellettünk levő ház teteje teljesen tönkrement, a mi háztetőnket Isten kegyelmesen megóvta.

Amiben imatámogatást kérek:

1. Hogy a Klinikán, a közben elakadt változások folytatódjanak.

2. Hogy legyen stabil nővér, egyáltalán nővér, aki a benn fekvő betegek körüli teendőket ellátja.

3. Hogy az autóhasználat a kis erdei falvakba megoldódjon és sokkal zökkenő mentesebbé váljon.

4. Hogy Mr. Mwanza számára nyíljon lehetőség az orvosi egyetemre való tanuláshoz azért, hogy anyagilag őt folyamatosan támogató embereket talál.

Köszönöm az értem imádkozók, az engem anyagilag is támogatni kész testvérek áldozatvállalását.

*Testvéri köszöntéssel,
Dr. Keszi Krisztina*

ECUADOR – A LUZ CSALÁD BESZÁMOLÓJA

Kedves Testvérek!

Örömmel számolhatok be hétvégénkről, amit egy közeli falucskában töltöttük egész munkatársi csapatunkkal. Egy évben egyszer egy háromnapos csendes-hétvégét szoktunk szervezni összes misszionáriusunk és ecuadori lelkészeink számára, amelyen mindenki családotól vesz részt. Áldott igéalkalmaink voltak, jó volt közösen a misszió ügyeiért imádkozni, és ugyanakkor élvezni egymás társaságát és a pihenést. Testileg, lelkileg felfrissülve térhetett vissza mindenki a maga „küzdőterére”. Imádkozatok szolgáló közösségünk egységéért, egymás közötti szeretetért és mindazért a sok feladatért, amit az Úr ügyében végzünk itt Ecuadorban. Szükségünk van naponta Isten közelségére, vezetésére, az Ő szeretetére és türelmére, hogy bölcsen és az Ő akarata szerint vezessük ezt a szolgáló csapatot.

E csendes-hétvége előtt pár nappal érkezett meg Ede Amerikából, ahol egy háromhetes utazószolgálaton volt. Meglátogatott több gyü-

lekezetet, amelyek támogatják a misszió ecuadori szolgálatát. Isten sok lehetőséget nyitott neki ez idő alatt szolgálatokra és a kapcsolatok megerősítésére. Isten közben rólunk (az itthon maradottakról) is gondoskodott, és semmiben nem volt hiányunk.

Néhány hete megérkezett az új Impact-csoport is, 7 lelkes fiatal személyében. Hordozzátok imádságban őket, hogy Isten formálja életüket ez alatt a 10 hónap alatt, és hogy szolgálataik során áldássá válhassanak az itteniek számára.

A házaspári alkalmainkat továbbra is folytatjuk. Múlt heti alkalmunkra 220 embert fogadtunk. Mivel ennél több személynek nem tudunk helyet kínálni, további jelentkezőket vissza kellett utasítanunk. Ebből viszont újra érzékeljük, hogy mennyire nagy a szükség és mennyire fontos ez a szolgálat. Szükségünk van további munkatársakra ebben a szolgálatban. Imádkozzatok, hogy felismerjük, ki alkalmas erre a feladatra! Imád-

kozzatok az ecuadori házasságok és családok ügyéért! Rengeteg szükséggel találkozunk, és sokszor nem győzzük a sok lelkigondozói szolgálatot. Szükségünk van Istentől való bölcsességre, és az Ő védelmére a mi házasságunkra nézve is.

Ede lelkesen végzi tanítói szolgálatait a bibliaiskolában. Az utolsó vonások hiányoznak a legfrissebb MINTS-nek írt tanfolyamából. Imádkozzatok kitartásért, bölcsességért és a szükséges időért, amit ez a munka igényel.

Hálásak vagyunk gyermekeink egészségéért. Szorgalmasan tanulgatnak, de azért időnként meglankadnak, a tanító nénivel együtt. Köszönjük, ha gondoltok ránk!

Hűséges imádságaitok szerves része mindannak, amit Isten tesz Ecuadorban!

Kiváltságnak érezzük, hogy tudhatjuk, van, aki együtt küzd velünk, és együtt áldja Istent az Ő csodáiért!

*Sok szeretettel,
a Luz család Ecuadorból*

Idősek és fiatalok

Ez a téma mindig borzolja a kedélyeket. Salamon király utódát, Roboámot már a bibliai időkben is ide-oda rángatták apja idős tanácsadói és fiatal kortársai, homlokegyenest ellentétes véleményükkel (2Kronika 10,6–11). Amikor az embereknek anyagi és egyéb lehetőségeik nyílnak a független életre, és alapvetően nincsenek ráutalva mások segítségére, olyan erőviszonyok alakulnak ki, amelyek a nemzedékeket nem összekovacsolják, hanem inkább megosztják.

Nem csodálkozhatunk azon, hogy a fiatal király az idézett példában megengedhette magának az idősekkel való vitát, mert királyi méltóságát és gazdagságát örökölte, szinte az ölébe hullt. A bőségből meríthetett, és nem szorult rá az idősekre. A tele kincstárakkal együtt azonban arrogáns önkény lopódzott a szívébe, márpedig ez mindig káros. Mennyire ez a helyzet ma is, amit a Japánról és Pápua Új-Guineáról szóló beszámoló, és az afrikai Malawi és Zambia közötti ellentét mutat. Misszionáriusaink arról számolnak be, hogy a közép-afrikai szegényeknek zord életkörülményeik miatt nincs is más választásuk, mint összefogni. Ezért Pápua Új-Guinea lakói szívesebben elfogadnának egy kicsit több szegénységet, hogy ennek fejében nagyobb legyen az összefogás. Kétségbeesett kívánság?

Iránymutatónak tartom, ami a beszámolókból kitűnik: jó együttműködés ott lehetséges, ahol

kölcsönösen hallgatnak egymásra és tisztelik egymást. Erről olvashatunk egységesen – Japántól Oroszországon át Afrikáig!

Raikin és Uta az „idősek és fiatalok” témáját nagyon személyesen és önkritikusan fogja fel. Érdekes, amikor a tapasztalt misszionárius világít rá erre a témára, és közben nem felejt el, hogy valamikor ő maga is fiatal volt. Daniel elmondja, hogy az általa összehozott romhalmazból hogyan jött létre valami új.

Idősek és fiatalok együttműködéséhez különösen arra van szükségünk, hogy becsüljük, szeressük egymást, és bizalmunk legyen egymás iránt, de nem csupán szavakban.

Elérendő célnak tartom az idősebbek rendezett és időben történő visszavonulását, ugyanígy azt is, hogy a fiatalok felelősségteljesen és bátran előretekintve vegyék át a feladatokat. Rajzolónk találó képet vázolt fel: az idősebb ottmarad a csónakban, és átadja tapasztalatait. A fiatalabb meg-

kapja az idősebb támogatását, de közben eveznie és kormányoznia kell.

Kívánom, hogy olvasás közben személyes helyzetükre nézve is értékes gondolatokat találjanak!

*Martin Auch
missziói igazgató*

Felfordult világ

Családunk már nyolc éve dolgozik Mecklenburgban. Amikor ezt a cikket olvassák, véget ért schwerini szolgálataink, és megkezdtük gyülekezetalapító munkánkat Bad Doberanban (Rostock közelében).

Az „idősek és fiatalok” témájában igen érdekes megfigyelésekre és tapasztalatokra tettünk szert.

Az NDK idejében a szocializmus mindent megpróbált, hogy az egyházat és a hitet a lehető legszűkebb korlátok közé szorítsa. Sok keresztyén akkori példaul tudatosan és nagyon bátran eldöntötte, hogy gyermekeit nem küldi a párt ifjúsági szervezetébe, a „Szabad Német Ifjúság”-ba. Sok gyermeknek ez nagy problémát jelentett, hiszen kiváló tanulmányi eredményeik ellenére például nem tanulhattak tovább. Sok ember már nem látta értelmét a templomba járásnak, mert a templom és a hit csak problémákat okozott, és sokkal egyszerűbb volt együtt futni az akkori rendszerrel, hogy ezzel ne veszélyeztessék a jövőjüket.

Annál jobban becsülöm azokat a keresztyéneket, akik ennek ellenére Jézust választották a szocialista párt helyett. Nekik köszönhető, hogy az egyház és a közösségi szervezetek életben maradtak Keleten. Ezekben az időkben sok fiatal döntötte el, hogy teológián vagy bibliaiskolán tanul tovább.

A társadalomban azonban egyre jobban elterjedt az a vélemény, hogy az egyház és a hit fölösleges. Ezért sok gyermek nem is hallott Jézusról. A fordulat után, amikor Németországnak

ebbe a részébe is visszatért a vallásszabadság, további csalódások következtek. 1989-ben a diplomások egyre jobban megteltek és a „demokratikus fellendülés” központjaivá váltak, ám az egyházak a fordulat után tehetetlenek bizonyultak a nagy munkanélküliséggel és a növekvő egzisztenciális gondokkal szemben. Most, 20 év után egy olyan idősebb nemzedéket látunk, amely az NDK-s múlt következtében részben teljesen leszámolt az egyházzal és a hittel, időközben viszont felnőtt egy fiatalabb nemzedék, amellyel legalább nyíltabban lehet beszélgetni a Bibliáról és a keresztyén hitről.

Az elmúlt három évben Schwerinben egy állami általános iskolában keresztyén zenei programok keretében Isten Igéjét hirdethettük a gyermekeknek. A legtöbb gyermek szülei olyan fiatalok, hogy sem az NDK-t, sem eszmevilágát sohasem élték át személyesen.

Miközben a nagyszülőket egyáltalán nem érdekli az egyház, sok fiatal szülő nem szeretné elzárni gyermeke elől a vallás útját. A mai gyermekeknek legyen lehetőségük arra, hogy egyszer majd ők maguk dönthessék el, Jézussal akarják-e járni életük útját.

Ezzel a missziós lehetőséggel nemcsak a gyermekeket szólíthatjuk meg, hanem a szülőket is, akik mindig örülnek, ha láthatják gyermekeiket szerepelní a színpadon. Egyes szülőket az előkészületekhez is megnyerhettük, például a szerepléshez szükséges ruhák és a díszletek elkészítéséhez.

Sose felejtsem el, ahogy egy szülői eseten egy apa az előadás előtt ezt mondta a Nőé bárkájáról készített zenés játékhoz:

– A lányom nem ismer egyetlen történetet sem a Bibliából. Elmondanák és megmagyaráznák a próbák előtt a gyerekeknek a történeteket?

A főleg fiatal nemzedékkel való foglalkozás itt, Mecklenburgban nagy missziói lehetőség, hiszen sokaknak elmondhatjuk az evangéliumot.

Továbbra is imádkoznunk kell az idősebb nemzedékért. Már régóta várjuk az Úrtól az ötleteket és lehetőségeket, hogy mindenkinek, időseknek, fiatalnak elmondhassuk, hogyan ismerhetnék meg személyesen Jézust.

2010 nyara óta Bad Doberanban az „Isten Békessége Ház”-ban lakunk. Az istentiszteletre járó körülbelül 40 ember itt is főleg a fiatalabb és középkorú nemzedékből kerül ki. Bár Bad Doberan Mecklenburg fejlődő régiójához tartozik, az emberek átlagéletkora egyre magasabb – még mindig sok fiatal hagyja el a szövetségi államot, mert helyben nem talál munkát.

Kérem, imádkozzanak a Keleti-tenger partján alakuló új, gyülekezetalapító munkánkért.

Christoph Scharf

Christoph és Inka Scharf: öt gyermekük van. A Teológiai Szeminárium elvégzése előtt Christoph betegápoló, Inka ápolónő volt. Nyolc évig Schwerinben dolgoztak, missziós gyülekezeti munkában, 2010 nyara óta Bad Doberanban élnek.

ZAMBIA

A család szociális hálója

– Hány éves vagy?

Ijedt, meglepődött szempárba nézek. Grace-nek hívják, alig 14 éves, és röpké öt hónap múlva anya lesz. Gyermekek, aki gyermeket vár. Ez, sajnos, itt Zambiában nem ritkaság. Sokszor hirtelen ér véget a gyermekkor, külö-

nösen a lányoké, akikre attól kezdve a háztartás gondja és a gyermeknevelés vár. Ám nem hagyják magára. Anyjától, nagynénjétől, anyósától és mindenekelőtt nagymamájától sok segítséget kap. A háztartási munka nem is idegen számára, mert a napi

teendőket egyik nemzedék adja át a másoknak. A főzést, mosást és gyermekgondozást Grace már kislánykorában megfigyelte, és elég korán be is fogták a háztartásban. Amit pedig saját maga nem figyelhetett meg, arra megtanították. A hagyomány és a kultúra

hálóját sűrűre szőtték. Ügyelnek rá, hogy mint feleség és anya megtalálja a helyét. Mindig van körülötte idősebb asszony, és tapasztalataik kincsesára biztosan segít majd neki. Egyéni ötletekre és kívánságokra azonban ritkán marad hely. A tekintetéből nem tudom kiolvasni, vajon Grace-ben tudatos-e ez, és zavarja-e őt. Csupán bizonytalanságot és némi feszültséget látok a miatt, ami rá vár.

Joyce-nál más a helyzet. Érettségi után ápolónői képzésben részesült. 23 évesen még nem gondol házasságra és gyerekekre, hanem más álmai vannak, és más elképzelések foglalkoztatják. Az ő családjában is fontos az idősebb családtagok véleménye, ami neki sem mellékes. Mégis gyakran támad köztük konfliktus, és gyakran egyik fél sem érti a másik véleményét. Bár az idősebb nemzedékek tapasztalatai és értékítéletei időnként biztosan segítséget jelentenek neki, Joyce a maga útját szeretné járni, és határokat akar áttörni. Eközben óhatatlanul szembekeverül a hagyományokkal is, ami elképzelhetetlenül nagy lépést jelent neki. Még maga sem tudja, sikerül-e. Talán mégis megtalálja a módját, hogyan kötheti össze mindkét életéről alkotott elképzelését. Nagyon remélem, hogy Joyce-nak sikerül.

A harmadik kép néhány nappal karácsony előtt jelenik meg. Szomszédunk, Kapumba úr sokat törődik fa-

lunk árva gyermekeivel, és karácsony előtt az árva és félárva gyermekek minden évben ajándékot és élelmiszercsomagot kapnak. Mi is rendszeresen meghívást kapunk az ünnepélyre, aminek szívesen eleget is teszünk. Egyvalamin mégis elcsodálkoztunk: rengeteg gyermek mellett főleg idős asszonyokat láttunk. Ők kísérték a gyermekeket. A szülők sok családban meghaltak AIDS-ben, és a gyermekek a nagyszülőknél nőnek föl. Ekkor ébredtünk rá, hogy az AIDS egy egész nemzedéket kiirtott, és a jövőben sok gyermeket a nagyszülők nevelnek föl. A gyermekek gondját egy olyan nemzedék vállalja, amelyet, úgy látszik, elkerült a betegség. A veszteséget a családokban uralkodó erős szociális hálóval, és mindenekelőtt az idősebb családtagok megbecsülésével lehet egyáltalán elviselni. A másik nélkül nem megy. Az összetartozás és a hagyomány itt egészen más értéket és súlyt kap. „Egymás terhét hordozzátok” – áll a Galata 6,9-ben. Az afrikai kultúrában elképzelhetetlen a fiatalok és az idősek elkülönítése.

Ez az együttműködés a mi egyházunkban is megtalálható. Amikor pénzt gyűjtöttünk új templomunk építéséhez, kisifiseink bazárt rendeztek. Saját maguk által sült süteményeket, cukrozott földimogyorót és használt ruhákat árultak. A bevételt felajánlották a templomépítésre. A felnőtteknek

nem csekély meglepetést okozott, amikor a gyermekek büszkén egy havi átlagkereset felével járultak hozzá az építkezéshez. Ez természetesen arra serkenti az egyháztagokat, hogy kövessék a gyermekek példáját.

Nálunk, Zambiában, mint alighanem sok más afrikai országban is, a nehéz életkörülményeken csak erős szociális hálóval lehetünk úrrá. Ebben nagy szerepet játszik az idősebb nemzedék, és az idősek tiszteletét jól lehet érzékelni, főleg a családokban. A tapasztalatok megosztását és a tanácsokat szívesen fogadják és követik. Ám Zambiában sem áll meg az idő, és egyre több fiatal tűz ki maga elé más célokat. A jobb tanulási lehetőségek más jövőt ígérnek, amelyekben a régi értékeknek kevesebb hely marad. Mégis meggyőződésem, hogy ezt az ugrást Isten segítségével meg lehet tenni, mert végül is zambiai barátainknak az egymással és a családdal való kapcsolat fontosabb a pénznél és a hírnévnél. Ebben mindannyiunknak jó példát mutatnak.

Martina Grimes

Shany és Martina Grimes: két gyermekük van. Shany üzemgazdász, Martina szülész. 2005. február óta műszaki misszionáriusként felelősök a csingolai Amano Bentlakásos Iskola és a LM Zambia anyagi ügyeiért.

MALAWI

Tesztkérdések

- 1. Ki őrzi a juhokat vagy a kecskéket?**
 - a) A lányok
 - b) a fiúk
 - c) az asszonyok
 - d) a férfiak
- 2. Ki gondoskodik a család vízszükségletéről, amelyet a kútról vagy vizes gödörből kell hozni?**
 - a) A lányok
 - b) a fiúk
 - c) az asszonyok
 - d) a férfiak
 - e) a nagymamák
 - f) a nagypapák
- 3. Kinek a feladata tűzifáról gondoskodni?**
 - a) a feleségnek
 - b) a férjnek
- 4. Ki ássa meg az árnyékszék gödrét?**
 - a) a feleség
 - b) a férj
- 5. Kinek a szántóföldjén vetnek kukoricát, tököt, kölest, édesburgonyát?**
 - a) a feleség földjén
 - b) a férj földjén
- 6. Kinek a feladata a mosás?**
 - a) A lányoké
 - b) a fiúké
 - c) az asszonyoké
 - d) a férfiaké
 - e) a nagymamáké
 - f) a nagypapáké
- 7. Hogyan történik a válás a családokban?**
 - a) a feleség hagyja el a családot
 - b) a férj hagyja el a családot
 - c) a feleség rokonai küldik el a férjet

Kiértékelés

1 b: Az állatokat a fiúk őrzik. Az egyetlen kivétel: a tehenek őrzése a férfiak feladata

2 a, c, e: A vízfordás nehéz testi munka, amelyet a nők végeznek. A lányok kisebb mennyiségben kiskoruktól fogva gyakorolják a vízfordást a fejükön. A felnőtt asszonyok 30 liternél is többet visznek, sokszor több kilométeres távolságra.

3 a: Az asszonyok feladata a tüzelő begyűjtése. Lakatlan területeken szedik össze, és a fejükön viszik haza. Már a lányok is segítenek anyjuknak. Otthon többnyire az asszonyok hasogatják a fát, csak kevés férfi veszi át a feleségétől ezt a munkát.

4 b: Az árnyékszék ásása és más építkezések, például a házépítés, a konyha építése, kerítések fonása ... a férfi feladata. A fiúkat korán bevezetik a ház körüli munkákba, akik aztán szorgalmasan segítenek.

5 a: Rendszerint az asszonyok ültetik be a földeket élelmiszernövényekkel a család ellátására. A férfiak földjeiket dohánnyal vagy gypottal ültetik be, mert ez pénzt hoz a konyhára. A földek művelésében az egész család segít. Sajnos, gyakran a férfiak maguk döntenek el, hogy a kigazdálkodott pénzzel mi történjék, és alkoholra, rádióra, kerékpárra ... költik, holott szappanra, ruházatra, tandíjra ... kellene.

6 a, b, c, e: A fiúk és a lányok iskoláskortól kezdve önállóan mosnak. A feleségek szeretetből kimoszák a férjük holmiját. Nem jól működő házasságokban előfordul, hogy a férjnek magának kell mosnia a szennyesét.

7 b, c: Sok férj hagyja el feleségét és gyermekeit, ha megsokallja a szűkös életkörülményeket, vagy jobb életlehetőséget talál máshol. Sokszor alig tudom felfogni, amikor látom, milyen nagy befolyást gyakorolnak a feleség rokonai a családra. Annak ellenére, hogy a feleség boldogan él a férjével, elküld-

hetik a férjet, ha nem teljesíti kötelességeit, vagy nem tetszik nekik a viselkedése.

Idősek és fiatalok egy fedél alatt

Újra és újra ámulatba ejt, milyen szűk helyen tudnak egymás mellett élni a malawiak. Bár a rokonok nem élnek egy fedél alatt, a kunyhók szorosan egymás mellett állnak. Úgy tűnik, a malawiak jól megvannak magánélet nélkül. Gyakran négy nemzedék él szorosan egymás mellett álló házakban, ám a házban csak alszanak és ingóságait tartják. Az élet a házon kívül zajlik. Az esedékes munkákat közösen végzik, egymástól tanulnak, megosztják a felelősséget, és együtt kapcsolódnak ki a bao-játékban (deszkajáték kövekkel), vagy társalognak. Jó esetben a nagyszülőknek, ill. dédszülőknek nem kell többé részt venniük a család munkáiban, de többnyire annyi a tennivaló, hogy szívesen besegítenek.

Megnehezül a szülők élete, ha gyermekeik a városba költöznek, munkát keresni. Senki sem vállalja át tőlük a nehéz mezei munkát. Maguknak kell ellátniuk önmagukat. Előfordul, hogy jószívű szomszédok, testvérek segítenek nekik, vagy a gyerekeiktől kapnak anyagi támogatást, hogy az idénymunkára munkásokat tudjanak felfogadni. Sok idős ember nagyra értékeli, ha az ember időt szán meglátogatásukra. Sajnos, az idősebb emberek és a kisebb gyermekek csak csijao nyelven, olyan törzsi nyelven beszélnek, amit én nem ismerek. Úgy tűnik azonban, az időseknek már az is elég, ha valaki melléjük ül. Előfordul azonban, hogy a kisebb gyermekek félnek tőlünk, világos bőrrüektől, ám türelemmel, arcjátékkal és taglejtésekkel mégis sikerült már jó néhány gyermekszívet megnyerni. Örülünk annak, hogy amikor meglátogatunk egy családot, a szomszédságból is odajönnek az asszonyok, így sok asszonnal

ismerkedhetünk meg, és beszélgetésbe elegyedhetünk.

Idősek és fiatalok a gyülekezetben

Nagyon örülök, hogy a csecsemőktől a nagyszülőkhöz mindenki eljön a gyülekezetbe. Eljönnek, hogy együtt dicsérjék, és még jobban megismerjék Istenünket. Malawiban a gyerekek megtanulták, hogy istentisztelet alatt csöndben legyenek és figyeljenek. Csak kevés gyülekezetben tartanak külön gyermekfoglalkozást. Az éneklés fontos és kedvelt része az istentiszteletnek. Mindannyian szeretik az énekeket, hangosan énekelnek, erőteljesen tapsolnak és táncolnak. Gyakran egészen odavagyok, ahogy a törekenyek tűnő nagymamák felállnak táncolni, és szívvel-lélekkel részt vesznek benne, miközben én a német lelki alkatommal csak görcsösen mozgok együtt velük. Meglepődve látom, amikor gyakran a kisgyerekek is együtt táncolnak a tömeggel, mert az ének ritmusa a vérükben van. Malawiban ez az Istent dicsérő éneklés különleges formája, amit nem szeretnék nélkülözni. Már előre örülök, hogy a mennyben micsoda nagyszerű hangverseny lesz, amikor minden nemzet együtt fogja dicsérni Istenünket.

A munkaterületünkön levő falvakban, sajnos, sokan még nem ismerik az élő Istent. Ez néha elsomorít és elgondolkoztat, de hiszem, hogy az Úr Jézus még hatalmas dolgokat visz itt véghez, és egy nap majd idősek és fiatalok együtt dicsérhetik a Biblia Istenét.

Debora Jägers

Debora Jägers: a LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt nevelőnő volt, pedagógus misszionáriusnőként Ubwenziben (Malawi) a szociális-missziói falusi programban dolgozik. A két éves nyelvtanulás után feladata egy óvoda felépítése.

Japán „ezüstgenerációja”

A metró zsúfolásig megtelt emberekkel. Aki valamilyen módon helyet tud szerezni magának, elégedetten letelepszik, gyorsan becsukja a szemét, játszik a mobiltelefonjával, vagy épp egy könyv mögé bújva válik láthatatlanná. A metró megy tovább, a következő állomáson felszáll egy, Japánban „obaacsan”-nak nevezett, idősebb hölgy. Ezt látva egy fiatalember gyorsan felugrik, s átadja a helyét. A hölgy háromszor is köszöntet mond az udvarias gesztusért. Mielőtt leszállna, még kétszer megköszöni a férfinak, aki csupán ennyit mormog: – Na de kérem, ez magától értetődő!

A konfucianizmus tanainak megfelelően, amelyek különösen nagy hangsúlyt fektetnek az ősök tisztelésére, Japánban mind a mai napig fennáll egyfajta hierarchia, amelyben az életkor nagyon fontos szerepet játszik. Ez a mindennapi nyelvhasználatban is megjelenik, észrevehető például abban, hogy az idősebbekkel való beszélgetések során más szavakat használnak, mint az akár ugyanolyan korú vagy fiatalabb emberekkel. Ez a hierarchia, ami csupán egy „fentet” és egy „lentet” ismer el, sok gyülekezetben a növekedés akadálya. Az „ezüstgeneráció” (ahogy Japánban az érettebb nemzedéket nevezik) tartja kezében az irányítást. Sokszor hiányzik a fiatalokkal szembeni bizalom, s ennek hatására a felnövekvő nemzedéknek magával szemben sincs sok bizalma, s a gyülekezetekben sokan közülük visszahúzódnak. Ez a helyzet sok gyülekezetet érint, több közösség is szenved miatta.

A másik oldalról viszont feltűnő azoknak a gyülekezeteknek a növekedése, ahol a fiatalok és idősek együttműködnek. A generációs konfliktus áthidalásának kulcsa Japánban is a kölcsönös tisztelet, s az egymásra való odafigyelés. Ahol a fiataloknak adott a kibontakozás szabadsága, oda szívesen is járnak. Ugyanakkor szük-

ségük van arra is, hogy újra meg újra hallják az idősebb korosztály bölcsességét és tapasztalatait. Gyülekezeti munkánkban mi is ezt a Biblia tanítása szerinti egyensúlyt igyekszünk megvalósítani. Ahogy Mózes az egyik oldalról így ír: „Az ősz ember előtt kelj fel, és becsüld meg az öreg embert” (3Mózes 19,32), és ahogy a másik oldalról Pál támogatja Timóteust: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban” (Timóteus 4,12). Ezt az egyensúlyt nem mindig egyszerű megtartani Japánban.

Ehhez kapcsolódóan sugárzott a japán rádió az utóbbi időben egy adást. A statisztikák szerint, ha nem állítják meg a népességcsökkenést, 5000 éven belül, a mai 127 millióhoz képest csupán 900 japán lesz. Japán világvizonylatban első azon országok között, ahol a legtöbb száz éven felüli állampolgár él. A születési arányt tekintve átlagban 1,1 gyermek jut egy japán nőre, ami azt jelenti, hogy egyre kevesebb a gyermek, ezzel szemben pedig egyre magasabb az idősek száma. Ez elsősorban vidéken szembetűnő, ahol kevés munka- és tanulási lehetőség van. Sok európai társadalomhoz hasonlóan Japán is az előregedő társadalmak közé tartozik. Ennek hatása meglátszik a gyülekezeteken is. Sok közösségben nincsen gyerekmunka. A gyülekezetek vezetőségét tekintve nagyon kevés, harmincas éveiben járó lelkipásztor vállal szolgálatot, valamint a bibliaiskolákba való jelentkezések száma is csökken. Ez nagyrészt a Japánban végbemenő demográfiai változások következménye.

Másrészt viszont újra meg újra csodálatba ejt bennünket, milyen életerősek a már nagy kort megélt japánok. Már pitymallatkor látni sok „érettebb” szomszédot, amint a háztömb körül masíroznak, s teszik mindezt olyan tempóban, hogy el-

akad a lélegzetem. Az egyik bérlőnk a maga 75 évével még mindig rendszeresen részt vesz sífutó versenyeken, s ráadásul még nyer is! Ome városának német nyelvű osztályában mindig előfordul egynéhány 70 év körüli tanuló, akik magas életkoruk ellenére bíznak magukban annyira, hogy egy új, idegen nyelvet sajátítsanak el. S akkor még nem is beszélünk azokról az utazásokról, amelyeket ezek az idősek emberek vállalnak. A bibliaiskolában indítottunk egy ún. külön tanfolyamot „későn elhívottaknak”, amelyen azok a nyugdíjasok vesznek részt, akik még vállalják a tanulást, majd lelkeszi munkában szolgálnak.

Ha a japánok nyugalomba vonulnak, a németországi tapasztalatokkal ellentétben, számukra nem biztosított államilag folyósított nyugdíj. Ha valaki hosszabb ideig dolgozott egy neves cégnél, hatalmas végkielégítésre számíthat. Ha azonban valaki nem gondoskodott magáról jó előre, megtörténhet, hogy magas korban is dolgoznia kell, hogy a megélhetését egyáltalán fedezni tudja. Japánban, Németországhoz hasonlóan, az előregedő társadalom problémájával kell megküzdenie

Sokszor átéljük azonban, hogy idősek emberek indíttatást éreznek a gyermekmunkához. 2009 novemberében angol osztályt sikerült indítanunk gyermekeknek, amelyen minden pénteken 15–20 gyermek vesz részt, hogy angolt tanuljon, és bibliai történeteket hallgasson. Mindkét 60 év körüli munkatársunk szívét-lelkét beleteszi ebbe a munkába. Az a céljuk, hogy a következő nemzedék halljon az Úr Jézusról. Emellett a két idősebb hölgy jelenléte megteremti a szülőknél is a bizalmat irántunk. Hiszen ott van két idősebb japán nő, a maguk élettapasztalatával – a szülők szemében ez annyit tesz: semmi baj nem lehet! De nemcsak a szülők, hanem a gyermekek részéről is bizalmat tapasztalnak mun-

katársaink. Ha Szato néni egy bibliai történetet mond el, minden gyermek csöndben ül és hallgatja, érzik a belőle áradó szeretetet. A gyülekezeti munkában nekem ez jelenti a legszebb pillantok egyikét: az egyik generáció elmondja a másoknak az evangéliumot: „*öregék a fiatalokkal együtt, dicséritek az Úr nevét!*” (Zsoltárok 148,12–13).

Az egyetlen út, ami a generációk közötti konfliktust és távolságot képes áthidalni: az Úr Jézus és bármilyen korú embertársaink iránti szeretet. Köszönjük, ha velünk imádkozik, hogy Japánban mind a fiatal-, mind az „ezüstgeneráció” Jézust kövesse, ily módon a kultúra emelte falakat ledöntse, és újra egymásra találhasson.

Tobias Schuckert

Tobias és Sabine Schuckert: *3 gyermekük van. Tobias az érettségi után elvégezte a LM Teológiai Szemináriumát, Sabine nevelőnő volt. 2000 óta Japánban dolgoznak. Nyelvi tanulmányaik után gyülekezeti munkát végeztek egy japán lelkipásztor mellett, jelenleg pedig gyülekezet alapító munkát folytatnak Oméban, Nyugat-Tokióban.*

SPANYOLORSZÁG

Három nemzedék – egy hit

Abban az országban, amelyben kevés az evangéliumi keresztyén, ritkaságszámba megy, ha három nemzedék jár hitben. A benicarlói munkában ismerkedtem meg egy ilyen családdal.

Mariát katolikusnak nevelték. Abban a Spanyolországban nőtt fel, amelyben Francisco Franco diktátor hatalma megtámadhatatlan volt, és a katolikus egyház kiváltságos helyzetét az állam is védte. Mariában nagy éhség élt Isten után, és a szentek tisztelete mellett Jehova tanúinál is kereste az igaz Istent. Mégis mindig hiányérzete maradt. Egyik nap a piacon találkozott egy asszonnyal, aki evangéliumi keresztyénnek vallotta magát, és a Jézus Krisztusban Istennel megtalált kapcsolatáról beszélt neki. Mariát tudta, hogy megtalálta, amit keresett.

A legközelebbi lelkész 50 kilométerre lakott, de vette a fáradságot, hogy a hit iránt érdeklődő asszonyt rendszeresen felkeresse. A 70-es évek elején megtartották az első evangéliumi istentiszteleteket Vinarósban (Benicarlóval szomszédos város) Mariával és gyermekeivel, majd egy szomszédasszony is elkezdett járni. Örültek, hogy sem a szomszéd, sem Mariát férje nem jelentette föl őket. A településen „csak” protestánsoknak kiállították ki őket.

Rosa 9 éves lehetett, amikor édesanyja hitre jutott Jézus Krisztusban. Végignézte, amikor Mariát a szűzanya és a többi szent minden szobrát, sőt a feszületeket is összetörte a teraszon,

és még emlékszik rá, hogy édesapja mennyire felháborodott a képromboláson. Rosa ettől kezdve hitben nőtt fel és 14 évesen befogadta az Úr Jézust. Eszébe jut, hogy a gyerekek az iskolában azt mondták neki és nővérének, hogy most már nem juthatnak a mennybe, és nem is tudnak majd férjhez menni. Vagy, ahogy egyik fiútestvére sírva jött haza az iskolából, mert tanítója az osztály előtt mint „protestáns” pellengérré állította, és megtiltotta a többi gyerekeknek, hogy barátkozzanak vele. Házassága révén Rosa néhány évre Hollandiába került, ahol fiatalkorában kihűlt hite a magányban újra fellángolt. Amikor 29 évesen visszatért Spanyolországba, megkeresztelkedett, de otthoni gyülekezetében nem nagyon növekedett hitben. Rosa elmondja, hogy amikor más vidékre költözött, az ottani gyülekezetben megismerte a női alkalmakat, az imaköröket, a közös gyülekezeti étkezéseket, és látta, hogy mások nyilvánosan imádkozhatnak. Itt ismerte meg „Isten igazi lényét”.

Dámaris, Rosa lánya szintén keresztyén hitben nőtt fel. Az iskolában nővérével gyakran „furcsáknak” számítottak, mert az evangélikus gyülekezetbe jártak. Gyakran csúfolták is a két lányt. Mégsem ők voltak ott az egyedüli keresztyének, mint az előző nemzedék tagjai. Dámaris mégis tapasztalta, hogy a tanítóival folytatott viták hitről és teremtésről problémákat okoztak. Serdülőkorában egy ifjú-sági konferencián egészen tudatosan

döntött az Úr Jézus mellett, és a Vele való kapcsolata személyessé vált.

Rosa és Dámaris megállapítja, hogy a hit nemzedékről nemzedékre változott.

Mariát hitéről elmondják, hogy kiállta a kríziseket, és állhatatos volt. Nem emlékeznek arra, hogy Mariát valaha is megingott volna, vagy, hogy szem elől vesztette volna a célt. Minden reggel rendíthetetlenül imádkozott és Igét olvasott. A gyülekezetben kapott bibliai tanítás, amiben részesült, egyszerű volt, és a lényegre korlátozódott. A legtöbb dolgot egyértelműen vagy helyesnek, vagy hamisnak, jónak vagy rossznak sorolták be.

Rosa Istent fiatalkorában mindenhatóan és távolinak élte meg. Azért van, hogy kérni lehessen tőle, amit az ember kíván, de nem volt személyes kapcsolata vele. A bűn miatt állandóan félni kellett Isten büntetésétől, ha például valaki egyszer halásznadrágban jött a gyülekezetbe vagy ott hangosan nevetett. Bár a szeretet Istenné neveztek, a hétköznapi életben mégis inkább ellenőrző, büntető Istenné látta. Csak évekkal később változott meg az istenképe úgy, hogy a szerető Atyát ismerte meg benne, akivel személyes kapcsolatba lehet kerülni. Az egyház egy csoport emberré lett, akik egymásért élnek, akikkel összeköt a közös hit, és akikkel együtt lehet teljesíteni Jézus, tanítványainak adott megbízását.

Dámaris olyannak ismeri Istent, akit „Apu”-nak lehet szólítani. Nincs

távol, hanem közel van hozzánk. Valódi és hűséges Atya, a földi apák korlátai nélkül. Bármikor mindent elmondhat neki, mert mindig közel van hozzá. Hitét ilyen bensőséges kapcsolat jellemzi.

A hitük gyakorlati kérdéseiben mutatkozó különbségek ellenére a család egy szív és egy lélek, mert Jézus Krisztust közösen Uruknek ismerik. Sokat vannak együtt, és nehéz

helyzetekben kölcsönösen hordozzák egymást. Mivel Spanyolországban az ilyen, nemzedékeket átívelő hit ritka, ez a család sokaknak jelent nagy áldást.

David Kramer

David és Christine Kramer: a LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt David Európa-ismeretet tanult, Christine gyógypedagógiai

tanárnő volt. 2006. szeptembertől 2008. júliusig Zambiában éltek, ahol David egy évig a misszionárius csoport vezetője, Christina általános iskolai tanítónő volt az Amano-Iskolában, majd Kanadában felkészítő programon vettek részt, 2009 márciusa óta Spanyolországban a nyelvet tanulják, és részt vesznek a benicarloi gyülekezet munkájában.

NÉMETORSZÁG

Hol találok bocsánatot?

Daniel és két testvére, betegségben elveszítette az édesanyját, aki betegsége alatt visszatalált az Úr Jézushoz. Gretel Walter missziós nővér, a LM missziói előadója és sokan mások imádkoztak a három fiúért, és mellettük álltak a nehéz időkben.

Daniel beszámol életéről:

„Huszonöt éves vagyok, és Siegerlandban élek. Visszatekintve elmondhatom, hogy szép gyermekkorom volt. Bár nem jártam végig a klasszikus „kereszttyén számléhrát” vasárnapi iskolával, serdülőórával, de olyan szülők mellett nőttek fel, akik szerettek. Különösen az édesanyámmal való kapcsolat volt nagyon közvetlen. Annál nagyobb megrázkódtatást jelentett, amikor tizenkét éves koromban „ép” családi világom repedezni kezdett. Édesanyámnál rákot állapítottak meg. Nagyon sok szenvedéssel járó idő következett az életünkben. Bőre egyre halványabb lett, haját paróka helyettesítette, és a kék fényvel villogó mentőautó rendszeresen megállt a házunk ajtaja előtt.

Aztán jött a serdülőkor, és barátaimmal kezdtem felfedezni a világot, amit egyre hangosabb konfliktusok követtek a szüleimmel, és egyre több alkohol fogyasztott. Az otthon rám váró problémák elől többnyire a kocsmába és a teljes mámorba menekültem. Mielőtt elindultam, meglátogattam ágyban fekvő anyámat, aki már csak nagy adag morfiúmmal bírta ki a fájdalmakat.

1999. augusztus 15-én, 15 évesen megint egyszer egy ünnepélyre akartam menni a barátaimmal. Este nyolc óra felé járt az idő, amikor szokásom szerint benéztem anyámhoz, és szép estét kívántam neki. Nagyon elkeseredett amiatt, hogy ilyen későn még el akarok menni. Sem türelem, sem engedelmisség nem mutatkozott válaszómban. Úgy éreztem, nem értenek meg, és igazságtalanul bánnak velem. Ennek hangot is adtam, jól ráordítottam, majd óriási bosszúsággal és csalódottan rohantam ki a szobából.

Másnapra ugyan elpárolgott a haragom, de a bocsánatkérés elmaradt. Útját állta a büszkeségem – sajnos, túl sokáig.

Három nappal később: alig ébredtem föl, észrevettem, hogy valami nincs rendben. A házban egészen más hangulat uralkodott, mint máskor. Testvéreim sírását hallottam, de még nem értettem a szomorúság okát. Végül apám szavai tették világossá, mi történt, de egészen nem tudtam felfogni:

– Daniel, édesanyád ma éjjel meghalt!

Szavakkal ki sem tudom fejezni, milyen fájdalmat váltott ki a hír, különösen azért, mert utolsó, anyámról őrzött emlékeim összekapcsolódtak a vitával. Milyen szívesen forgattam volna visszafelé az idő kerekét, és kértem volna bocsánatot anyámtól, de már nem lehetett – elkéstem!

Ezzel a teherrel egyenesen zuhantam lefelé. Bánatomat így kez-

tem alkoholba fojtani, és rossz barátokkal való kapcsolatam hamarosan a törvénnyel való összeütközéshez vezetett. El lehet képzelni, hogy az iskola jelentette a legkisebb problémát. Hamarosan azonban az iskolától való eltanácsolás következett, és veszélybe került a záróvizsgám. Többé nem láttam értelmét az életnek, és minden próbálkozásom csődöt mondott, amellyel fájdalmamat akartam tompítani. Sőt, ellenkezőleg, egyre nagyobbak lettek. Nagyon vágytam bocsánatra és sérelmeim gyógyulására, de hol találhattam volna gyógyulást? Bár nagymamám sokat beszélt nekem arról a Jézusról, aki ma is meg tudja gyógyítani a betegeket, de erről (még) semmit sem akartam tudni.

Nyolc évig kerestem gyógyulást, ám 2007-ben találtam meg végre azt, ami enyhíthette fájdalmamat és bocsánatot kaptam arra, amit tettem. Megtaláltam Jézust és neki adtam összetört életemet! Szeretettel fogadott és megbocsátott.

Az Ézsaiás 43,18–19-ben csodálatos dolgot olvashatunk a bűnbocsánatról: „Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok. Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.”

Megerősíthetem, ami ezekben a versekben áll, mert magam éltem át. Jézusban megtalálom a bocsánatot

minden bűnömre és a gyógyulást minden sérelmemre.

A Jézushoz vezető utam nem nevezhető „szokványosnak”, sokkal inkább hosszú út volt. A főszerepet ebben nagymamám játszotta, aki minden találkozásunkkor Jézusról beszélt. Eleinte határozottan elhárítottam. Mit kezdjek egy olyan hittel, amely véleményem szerint gúzsba köt, csak törvényeket ír elő, amelyeket be kell tartanom, és amely elrabolja tőlem a vasárnapi alvást? Nagymamám azonban nem tágított, én pedig beszélgetni kezdtem vele a hitről.

Sokáig vitatkoztunk, és emlékszem, hogy egyszer így szólt hozzám:

– Daniel, te a Jézushoz vezető

úton vagy, ha nem is akard tudomásul venni.

Válaszomat nem a keresztyén szeretet diktálta. Bosszankodtam. Hogy állíthat ilyesmit?

Kicsit később megszakadt a kapcsolatom akkori barátnőmmel, és halálosan boldogtalannak éreztem magam. Ekkor felhívott a nagymamám, aki a bizalmasom lett. Vigasztalt és bátorított, hogy kezdjek új életet Jézussal. Beszélgetésünk után így imádkoztam:

– Igen, Jézus, kérlek, vedd a tönkrement életemet, és vezess. Különbözn újra és újra falba ütközöm az életemmel. Kérlek, vezess a te utadon!

Ettől a naptól kezdve olyan békes-

séget kaptam, amelyet soha azelőtt nem ismertem. Problémáim ugyan nem csökkentek, és a múltamból is még sok mindent el kellett rendeznem.

Attól a naptól kezdve azonban boldog bizonyosságban élhetek. Jézusban állandóan velem van a Vigasztaló, akinek mindig van ideje, és aki mindenekelőtt utat és jó tervet készített számomra! Jézusban olyan Valakit találtam, aki feltétel nélkül szeret, és akiben nem csalódhatok.

Ezen a helyen szeretnék köszönetet mondani nagymamámnak, aki soha nem szűnt meg Isten evangéliumát hirdetni nekem, és hűségesen közbenjárt értem.”

OROSZORSZÁG

Engedjük el a kormányrudat

– Bárcsak több fiatal járna a gyülekezetünkbe!

Munkánk kezdeti időszakában ilyen és hasonló panaszokat hallottunk, amelyek még a mai napig sem hallgattak el. A 75 év korkülönbség miatt érthető is volt, amíg mi meg nem érkeztünk.

Amikor 2006 végén megkezdtem lelkipásztori munkámat Nyizsnyij Tagilban, a gyülekezet állapotát igazán nem lehetett jónak nevezni. A vasárnapi istentiszteletre, ha sokan voltak, 15–20 ember jött el. A kezdeti két és fél évben főleg a nyelvet kellett tanulnom, ebben az időben csak a vasárnapi istentiszteleteket tartottam. Másra nem maradt időm.

Valamikor nagy oroszországi német gyülekezet élt itt, 300-nál is több taggal. Őket magukat, vagy szüleiüket a második világháború után telepítették ebbe az uráli városba. A hit adott nekik erőt ezekben a nehéz és nélkülözésekkel teli időkben. Sajnos azonban azt is meg kell állapítanunk, hogy ez a német gyülekezet többé-kevésbé önmagát tette tönkre. Sajnálatos ugyanis, hogy mindenáron ragaszkodtak a német nyelvhez és kultúrához. A németiség és az

evangélikusság közé egyenlőségjelet tettek.

Az orosz-ortodox egyház is több mint 1000 éven át azt hirdette, hogy a nemzeti hovatartozás és a felekezet összetartozik. Az oroszoknak ortodoxnak kell lennie. Ez a gondolkodásmód elképzelhetetlenül megnehezíti munkánkat.

– Én orosz vagyok. Miért járnék az evangélikusokhoz, még ha nem is tartozom egyetlen egyházhoz sem? Ez nem megy! – válaszolják gyakran.

A közösség tagjai azzal, hogy mindenáron meg akarták tartani a megmerevedett formákat, sok látogatónak nem tették túlságosan vonzóvá sem a hitet, sem a gyülekezeti tagok gyermekei, sem az unokák, még kevésbé oroszok csatlakoztak hozzájuk. A 90-es évek eseményei után sokan kivándoroltak vagy meghaltak. Most ott állunk a megmaradt romok előtt, így majdnem a nulláról kell kezdenünk. Először is fel kell ismerni, hogy valami megváltozott. Mi fontosnak tartjuk, hogy bárkit szívesen lássunk – mindegy, honnan származik.

Annál inkább örülünk, hogy orosznyelvű missziói és evangélizációs alkalmaink révén sokan találnak hozzánk. Néhányan a vasárnapi istentiszteletekre is kezdenek járni. Sokat imádkozunk, hogy sokan megtalálják az Úr Jézust, és talán munkatársainkká is válhatnak. Különösen örülünk annak az asszonynak, aki néhány hónap óta rendszeresen eljön, és mindig magával hozza a kis unokáját is. Egy korunkbeli, a gyerekét egyedül nevelő anyja is hosszabb ideje jár, és örömmel segít, amiben csak tud. Néhány hete hozzánk lépett egy asszony, aki időnként megjelenik a gyülekezetben. Teljesen váratlanul megkérdezte, hogy lányunokáját részesítenék-e oktatásban a keresztségről. Néhány hete megtartjuk az oktatást, amely inkább gyermekórára hasonlít. Még jobban örülünk annak, hogy a kislány anyukája és nagymamája is részt vesz az órán. Tapasztaljuk, hogy Isten munkálkodik. Ez bátorságot ad, hiszen látjuk, hogy helyes úton járunk.

Mi a helyzet a fiatalabb nemzedékekkel? Sajnos, majdnem teljesen hiányoznak a fiatalok, ám a középkorú

nemzedék is. Azt szeretnénk, hogy a gyülekezet előbbre jusson, és valaki majd folytassa munkánkat. Ehhez azonban az is kell, hogy tudjunk elengedni, és elfogadjuk, hogy az utánunk jövő nemzedékek nem mindig gondolkoznak úgy, mint ahogy mi szeretnénk, sőt talán mások is, mint mi. Már évek óta igyekszünk meggyőzni bábuskáinkat (az idős asszonyokat), hogy a külsőségek nem tesznek keresztyénné, mint ahogy a német nyelv sem tesz senkit evangélikussá, a több évszázados énekek sem jelentik az egyetlen éneklési lehetőséget... Ez csak néhány példa arra, mivel küszködünk.

Salamon a Prédikátor 7,10-ben találóan írja: „*Ne mondd azt, hogy*

miért voltak jobbak a hajdani napok a mostaniaknál, mert nem bölcs dolog, ha ilyet kérdezel!” Természetesen nem mondjuk ki ilyen egyenesen. Mégis megmutatja, micsoda veszélyeket rejt, ha a múltat tekintjük mindenképp mércéjének. Ha az idősök azt szeretnék, hogy előre haladjunk, a fiatalokat is oda kell engedniük a kormányrúdhhoz. Tanulniuk kell az elengedést és bízniuk kell abban, hogy nélkülük is megy. Nem mindig könnyű, különösen akkor, ha évtizedek óta semmi sem változott! Az idősebbek felelőssége az is, hogy magatartásuk miatt ne haljon ki a gyülekezet, hanem az ő döntésük alapján legyen jövője! A gyülekezet legyen „*hegyen épített város*” és vi-

lágosság, amely bevilágít a sötét világba. Jó arra gondolni, hogy az Úr Jézus, a gyülekezet főpásztora, örködik a fölött, hogy gyülekezetével ebben a világban elérje a célját.

Matthias Schindler

Matthias és Lena Schindler: *a LM teológiai szemináriumának elvégzése előtt Matthias csomagolóeszköz mechanikus volt, Lena szállodai szakemberként dolgozott. 2004–2005-ig munkálkodott Monbachtalban, 2006 októbere óta vannak Oroszországban. Először a nyelvet tanulták, most pedig igehirdető szolgálatot végeznek Nyizsnyij Tagilban.*

PÁPUA ÚJ-GUINEA

Kéz a kézben, még konfliktusok ellenére is

Németországban tartott missziói beszámolókat után sokszor szólítottak meg idősebb emberek azzal, hogy bizonyára csak Európában gyorsult fel és lett nehezebb az élet. Azt gondolták, milyen jó az embereknek Pápua Új-Guineában, akik szemlélődő életet élhetnek, és nem kell folyton új dolgokkal bajlódniuk. Néhány hallgatóm arról panaszkodott, hogy alig tanulja meg valaki a tévé távkapcsolójának a kezelését, máris újabb készülék jön a házba, még több kapcsológombbal. Mások kijelentették, hogy többé nem is mernek vonatra szállni, mert már a komplikált jegykiadó automatánál feladják. Egyre nagyobb a különbség az unokáik és a saját szokásaik között, hiszen az unokák naponta órákat töltenek a számítógép előtt. Régebben a friss levegőn játszottak a többi gyerekkel, vagy a szülőkkel kimentek a földekre vagy a kertbe.

A szemlélődő őserdei élet csupán látszat

Hallgatóimnak meg kellett magyaráznom, hogy Pápua Új-Guineában nem is létezik ilyen szemlélődő őserdei élet. Az őserdei törzsek kereken 100 éve kerültek kapcsolatba a külvi-

lággal, és ma már ők is a „globális falu” polgárainak tartják magukat, amely a minden területet lefedő információáradat révén nem ismer többé határokat. Itt, Port Moresbyben, a fővárosban ma már minden embernek van mobiltelefonja, ami tíz évvel ezelőtt teljesen ismeretlen volt. Az ország legfőképp területeit éppen most tárják fel, így néhány hét múlva a legmélyebb őserdőben élők is értekezhetnek az egész világgal. Napjainkban a műholdak és az internet segítségével ezek az elszigetelten élő emberek is hozzájuthatnak olyan információkhoz, amelyek rendkívüli alkalmazkodó képességet kívánnak tőlük. Az itteniekhez mindez még sokkal gyorsabban és nagyobb kényszerítő erővel érkezik, mint Németországba (vagy Magyarországra). Képletesen szólva: ha nálunk, Németországban a legújabb távkapcsoló 25 további billentyűt és 500 kapcsolást kíván, akkor az új-guineaiaknál ez 250 billentyűt és 5000 kapcsolást jelent!

A pápua új-guineai idősök segélykiáltásai

Németországi előadásomhoz hasonlóan Pápua Új-Guineában is odajön-

nek hozzám az idősebbek, és panaszkodnak.

– Képzeld el – ömlik belőlük a panasz –, gyermekeink többé nem hallgatnak ránk. Nem tisztelik többé a jó, védelmet nyújtó szabályokat, amelyeket már elődeink is követtek, hogy megőrizzék a közösségünk életét. Én sohasem jártam iskolába, ezért a fiatalok tanulatlanok neveznek. Szerintük mi már nem illünk bele ebbe a világba. Falunkban teljes az erkölcsi felfordulás. Ahelyett, hogy az egyedülálló jó, a családjukba illő feleségeket keresnének, most házasságokat környékeznek meg, és fordítva. Ezeket az ismereteket mobiltelefonon kötik, és házasságukat férfiak és asszonyok hagyják el családjukat. Mindezt a gyermekek szenvedik meg. Társadalmunkban teljes a káosz!

Az unokák nevelése a nagyszülőkre hárul, mert saját gyermekeiknek nincs semmi tartásuk és elveszítették a régi tekintélytiszteletet. A gyerekeknek a szüleiket az utolsó életszakaszban tulajdonképpen támogatniuk kellene. Most azonban az időseknek kell gondoskodniuk gyermekeikről és unokáikról. Utcainkat egyre több nincstelen gyermek népesíti be, ami nagy szegénység, ugyanis a bőséges csapadék és a termékeny ta-

laj miatt nálunk senkinek sem kellene éheznie. Állandóan könyörgünk gyermekeinknek, hogy jöjjenek, műveljük együtt kertjeinket, hogy értelmes életet élhessenek, még ha szerény körülmények között is. Gyermekeinket azonban vonzza a város. Ám jó képzettség és szerencse nélkül a legtöbben a szegénynegyedekben kötnek ki, az ipar fejletlensége és a kevés munkahely miatt. Sokan válnak bűnözővé. Ez nem élet! Ijesztőknek tűnnek előttünk a következő nemzedék életkörülményei.

Idősek és fiatalok – kéz a kézben

Ezért fáradoznak a Liebenzelli Misszió munkatársai helyi társainkkal több fronton. Nem tudunk, és nem akarunk elzárkózni a technikai vívmányok elől, hanem lehetőleg bölcsen hasznosítjuk az újításokat, felvilágosítunk, és felhívjuk a figyelmet a veszélyekre. Misszióink sok évtizede végzi munkáját a hátszágban, ezért az emberek problémáit aktívan igyekszünk megoldani. Közben lelki tartalmakat közvetítünk, mert a fiatalok és az idősek Pápua Új-Guineában is nem csak kenyérről élnek, hanem Isten Igéjével, amely akkor is megáll, amikor minden más semmivé lesz. Fiatalokat célzottan is támogatunk iskoláztatással, hogy értelmes és megelegedett életet élhessenek fa-

lun. Az ECOM főiskola nemrég olyan programmal jelentkezett, ahol a fiatalok földművelési alapismeretekre tehetnek szert. 2012-től zeneiskolát szeretnénk nyitni Mánusz szigetén, ahol a diákok zenei tehetségüket fejleszthetik tovább. Tudatosan ajánljuk fel ezeket a lehetőségeket a külső szigeteken és a hátszágban, mert szeretnénk alternatívát kínálni a városi élettel szemben. Ezeket és az egyéb programokat teljes mértékben támogatják mind a fiatalok, mind az idősek. A zenecsarnok építésén minden nemzedék együtt dolgozik. Bár az idősek nem akarnak már megtanulni hangszeren játszani, örülnek, hogy itt valami létrejön gyermekeik és unokáik számára. Látják, hogy nemzedékeket áthidaló értékeket teremtenek, amelyek egyébként nem valósulhatnának meg.

Miközben aktívan részt veszünk a hátszágban folyó fejlesztésekben, természetesen a városok fejlődése sem közömbös számunkra. Itt ugyanis különösen nagy az idősebb nemzedék felháborodása, mert az emberek az utolsó hagyományokat és szokásokat is elvetik, amelyek megőriznék társadalmukat, kultúrájukat. Már a kisgyerekek is unatkozva ülnek a szegénynegyedekben, dobozokból épült és ócska bádoggal fedett viskóikban a képernyő előtt.

A legerkölcstelenebb és az erőszakos filmeket nézik. A túlzott alkohol és drogfogyasztás elintézi a többit. Kétféle módszerrel igyekszünk tenni a helyzet ellen. A városokban először is támogatjuk a velünk kapcsolatban álló egyházakat. Folyamatosan tanfolyamokat ajánlunk fel munkatársaknak, és bekapcsolódunk a meglévő programokba. Egy „iskola utáni program”-ban is részt veszünk, hogy a különösen veszélyeztetett gyermekeknek délután, az állami általános iskolai tanítás után érdeklődésre számot tartó, keresztyén-szociális programot kínáljunk. Ez a program természetesen hétvégi foglalkozásokat, tábortokat és családlátogatásokat is magában foglal.

Bernd Mortsiefer

Bernd és Irmgard Mortsiefer: két fiuk van. A LM teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Bernd épület- és bútorasztalosként, Irmgard kiskereskedőként és ápolónőként dolgozott. 1983–1998-ig Pápua Új-Guineában gyülekezeti munkában és bibliaiskolai tanárként dolgoztak. Később továbbképzésre mentek az USA-ba, majd Pápua Új-Guineában bibliaiskolai tanárként és a körzeti bibliaiskolák tanácsadójaként működtek, 2008 óta a misszionárius-csoport vezetői.

KÖZÉP-ÁZSIA

Idősek és fiatalok – állandó konfliktusok vagy egymás gazdagítása?

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” (Zsolt 133,1).

– Apa, mit csinálsz? – kérdezi legkisebb fiam, amikor az íróasztal mellett fő a fejem.

– Cikket írok idősekről és fiatalokról, a pimasz fiatalokról és a mindent jobban tudni akaró idősekről.

Válasza úgy hangzott, mintha puszkából lőtték volna:

– Nem hiszem el, hogy az időseknek mindig igazuk van.

Nem tudom, mennyire volt tudatos

benne az a bölcsesség, amit éppen ki-
mondott?!

Régebben hallottam egy érdekes idézetet, amely azóta kíséri az életemet: „Az öreges keményfejűséghez túl fiatal vagyok, ahhoz pedig, hogy fiatalosan ’fejjelem a falnak menjek’, túl öreg.”

Nagyon sokan hajótörést szenvedtek az idősek és fiatalok közötti nemzedéki ellentétben! Hányan lettek gazdagabbak az idősek és fiatalok közötti jó kapcsolattól! Melyik csoportba tartozom? Mi a titka a jó összhangnak? Ez a kérdés, Utával együtt

engem is évek óta foglalkoztat, és valószínűleg életünk végéig tanulnunk kell.

Szívesen megosztjuk ezzel kapcsolatban néhány gondolatunkat.

Nálunk a missziós országban az idősek és fiatalok kérdése gyakran különös jelentőséget kap. Sok kultúrában, abban is, amelyben éppen élünk, nagyon világosak az engedelmisség szabályai. Ha rombolás helyett építeni akarunk, bele kell illeszkednünk a helyi keretekbe, és alá kell rendelnünk magunkat a szabályoknak. Az együttélésnek különösen két szintje adja fel

újra és újra a leckét, amelynek megoldása nem egyszerű.

Az első szint a korkülönbség

Közülünk, misszionáriusok közül sokan olyan kultúrában élünk, amelyben az életkor világosan meghatározza a rangsort. Ha csak egy hónappal vagyok idősebb, minden helybeli engedelmeskedik nekem. Micsoda felelősség!

Ha azonban csak néhány nappal vagyok fiatalabb, elvárják tőlem, hogy én rendeljem alá magam a másoknak, az elhangzott kívánságokat egyértelmű szolgálati utasításként értelmezzem és teljesítsem. Hogy állok az engedelmisség iránti készséggel? Az Úr Jézus követése azt jelenti nekem, hogy néha végigszenvedjem ezt a nagyon megalázó tanulási folyamatot?

A második szint a szolgálatban eltöltött idő

Mind Keleten, mind Nyugaton gyakran természetesnek tekintik, hogy a szolgálatban legrégebben állónak tapasztalatai alapján igaza van. Legtöbbször valóban ez a helyzet. Ha azonban mi, idősebbek őszinték vagyunk, sajnos, be kell ismernünk, hogy az itt-ott elszenvedett kudarcok miatt elvesztettük a kockázatvállalás egészséges bátorságát. Megtaláltuk a magunk útját, és tudjuk, hol tudunk jól közlekedni.

Ha aztán hirtelen „új”, fiatal, lelkes misszionáriusok érkeznek, akik semmit sem tudnak mindarról, amit mi már átélünk és megtanultunk, nehézségek keletkezhetnek. Kialakultak a módszereink, a hagyományaink, és szeretnénk, ha a munka a megszokott módon folyna tovább. Ők sok mindent túl merevnek, megrogzottnak, érthetetlennek találnak. Új ötletekkel jön-

nek, friss szelet hoznak, és szeretnének valamit mozgásba hozni.

Hogyan fogadjuk a szokatlant? Készek vagyunk elengedni a megszokottat, megadni a szabadságot? Lehet, hogy eleinte nekik sok minden jobban sikerül. Nekünk szántanunk meg vetnünk kellett, és gyakran elcsüggedtünk. Ők pedig jönnek, és rögtön eredményeket érnek el. El tudjuk viselni?

Nyugodtan tudok állni a fa alatt, amikor gyermekeim kezdenek felmászni, én pedig tapasztalatból tudom, mi minden történhet?

Mi zajlik bennem, amikor egy fiatalabb jobban tanít, jobban prédikál, jobban talál kapcsolatot az emberekkel, mint én? Tudok-e ennek örülni, vagy szép csendesen elkezd növekedni bennem az irigység keserű gyökere? Amikor Isten valaki másnak akarja adni a felelősséget, ehhez előbb betegágyra kell fektetnie, talán börtönbe kell juttatnia (mint Jánost)? Olyan közel élek-e Jézushoz, hogy szeretete betölt az embertársaim iránt, és nemcsak hallom a hangját, hanem szívesen engedek is neki?

Mi idősek gyakran nem tudunk elengedni, és nem tudjuk rábízni magunkat a fiatalabbak vezetésére. Isten áldott emberei szolgálatuk utolsó éveiben sokszor mennyi mindent tönkretettek, mert nem voltak készek időben a második vagy a harmadik sorba visszalépni! Miért tudom olyan nehezen elhinni, hogy az én Jézusom, aki engem vezetett és megőrzött, fiatalabb testvéreimmel is elboldogul? Ha ezt el tudom hinni, miért esik olyan nehezemre szeretettel, türelmesen és imádkozva várni, amíg tanácsot kérnek tőlem, vagy nem kérnek? Talán a büszkeség az oka?!

Szeretnék katapult lenni, aki másokat kilő a szolgálatba. Az ifjúság frissebben él. Szeretnék velük menni és támogatni őket, ahol szükségés.

Nekünk, fiatalabbaknak azonban nehezebbre esik elfogadni a korlátainkat, és keressük a módját, hogyan kerülhetnénk meg. Miért nem tudunk Isten iránti bizalommal, örömmel, a meglévő körülmények között szolgálni, tapasztalatokat gyűjteni és iránta hűségesebben bizonyulni? Rendszerint miért nem jut eszembe bölcsességért könyörögni, hogy felismerjem, miért tesznek az idősebbek valamit úgy, ahogyan teszik. – Ez büszkeség?

Az Úr Jézus a Gyülekezet Ura, és ha Ő akarja, a maga idejében többet bíz ránk. A hit és bizalom elsősorban azt jelenti, hogy Isten időpontjára várjunk. Milyen nehéz várni!

Isten sok ígéretet fűzött az egységhez. Kész vagyok elhinni neki, hogy azokat az utakat is megáldja, amelyeket kényelmetlennek tartok?

Mi lenne, ha már nem engedném meg magamnak, hogy azt gondoljam, a másik rosszat akar nekem?

Kívánjuk, hogy velem együtt Önök is átélhessék, micsoda gazdagság rejlik abban, ha fiatalok és idősek kölcsönösen tisztelik egymást, és közösen ugyanazt a kötelet húzzák.

Közben tovább tanulunk: az időseket ne idegenítsük el vidám fiatalosságunkkal, a fiatalabbakat ne fékezzük megállapodottságunkkal – és közben önmagunk megmaradjunk.

Raikin

***Raikin és Uta:** három fiuk van. 2008-ig Raikin lelkész volt Mecklenburgban és Kazahsztánban, Uta fogtechnikus. 2008 óta a Liebenzelli Misszióval Közép-Ázsiában szolgálnak.*

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu

KÖZHASZNÚSÁGI JELENTÉS**a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány 2009. évi munkájáról****I. BESZÁMOLÓ AZ ALAPÍTVÁNY ÁLTAL VÉGZETT TEVÉKENYSÉGEKRŐL****Általános tevékenységek:**

Alapítványunk az eredeti célkitűzések elérése érdekében sokrétű munkát végzett.

- Igyekeztünk ébren tartani Molnár Mária emlékét, a külmisszió iránti érdeklődést. 2009-ben René Bredow tartott missziói körutat Magyarországon. Mivel René Bredow korábban Pápua Új-Guineában volt misszionárius, beszámoló során mindig megemlíttette Molnár Máriát és fényképet is mutatott róla.
- Kiadványainkban ismertettük a Nemzetközi Liebenzelli Misszió munkáját. Különösképpen az évi hat alkalommal megjelenő Külmissziói Híradóban, melyet ingyenesen küldünk annak, aki kéri, illetve a honlapunkról (www.liebenzell.hu) is letölthető valamennyi szám.
- Imádkozó közösségek követték folyamatosan figyelemmel a misszió történéseit, valamint igen sokan támogatták anyagilag is a misszió tevékenységét.
- Oktató, ismeretterjesztő munkát végeztünk különböző képzéseken, konferenciákon, valamint az írott és az elektronikus média segítségével.
- Határon túl élő, magyar testvéreinket ingyenes magyar nyelvű újságunkkal (Külmissziói Híradó) támogattuk lelki egészségükben, valamint nyelvük megőrzésében.
- Jó az együttműködés a Biblia Szövetséggel: sok személyes kapcsolat által a Molnár Mária Külmissziói Alapítvány és a Biblia Szövetség egymás munkáját kölcsönösen segítették, egymás rendezvényein kölcsönösen részt vettek a két szervezet támogatói és szolgáltak a vezetőségi tagok.

Speciális szolgálati területek szerinti tevékenységek**1. Nemzetközi missziói szolgálat elmaradott országokban****Ede és Gyöngyvér Luz – Ecuadori Misszió**

A Luz házaspár nehéz körülmények között – a világ szegény kétharmadához tartozó fejlődő országban – végezte hit- és ismeretterjesztő munkáját a helyi kultúra tiszteletben tartásával. Feladatuk továbbra is a gyülekezetépítés volt. Míg korábban egy konkrét gyülekezet vezetésével voltak megbízva, most Ede a Liebenzelli Misszió területi vezetőjeként összefogja és koordinálja a misszionáriusok és a misszióhoz kapcsolódó, helyi lelkészek szolgálatát.

A Luz házaspár munkájának fontos része volt továbbra is a felnőttképzés, amely két formában történt. Egyrészt gyülekezeti tagok számára biztosítottak bibliaiskolai képzést, másrészt – egy egyesült államokbeli egyetem kihelyezett tagozataként – felsőfokú oktatásban részesítettek lekipásztorokat.

Gyöngyvér hátrányos helyzetű utcagyermekek között szolgált, valamint gyermekmunkások képzésével segítette a helyi gyülekezetek épülését.

Szolgálatukhoz tartozott az is, hogy 2009-ben is segítették egy amerikai, önkéntes orvoscsoport gyógyító, felvilágosító szolgálatát.

Ezenkívül európai fiatalokból álló csoportokat (Impact Team) is fogadtak; a fiatalok betekintést nyerhettek a helyi társadalmi életbe és a misszió munkájába, szervezett képzések és programok keretében tanulhatták az idegen kultúra elfogadását és a beilleszkedést.

Dr. Keszi Krisztina – Zambiai Misszió

Dr. Keszi Krisztina, miskolci orvos-missionáriusunk 2006-ban utazott ki Zambiába. Nyelvi tanulmányai közben az ország nagy részén bejárta az egészségügyi intézményeket, hogy megismerje az ottani egészségügyi viszonyokat, szokásokat, előírásokat. Sok adminisztrációs előkészítés és a helyi orvosi vizsgák letétele után 2007-ben letelepedett állomáshelyén. Majd, megismerkedve a helyi viszonyokkal, megkezdte munkáját a Mungwi Klinikán. Mint a klinika első orvosára igen sok feladat hárult rá.

2009-ben a gyógyítás mellett a kórház szakmai szintjének emelése is feladata volt a helyi munkatársak képzése által. A klinika új lekipásztorával együttműködve folyamatosan végeztek a klinikán és a környező településeken felvilágosító, mentálhigiénés és evangéliumi szolgálatot. 2009 novemberében fél évre hazatért. Ez alatt az időszak alatt 4 missziói beszámolókörtut tart.

2009. december 6. és 13. között, első körútja során nyolc helyszínen ismertette a zambiai állapotokat, és szólt a misszió lehetőségeiről, kihívásairól, illetve az elmúlt években végzett klinikai, mentálhigiénés és ismeretterjesztő munkájáról.

2. Missziói beszámolókörtút

2009-ben is szerveztünk beszámolókörtut. Október 16. és november 2. között René Bredow érdekes, hangképes vetítéssel egybekötött előadásokat tartott az ország közel húsz pontján, melyeken a Pápua Új-Guineában töltött 12 év tapasztalatairól, eredményeiről számolt be az érdeklődőknek. A két hét alatt Magyarországon 1200 ember hallhatta a német misszionáriust. A református, evangélikus és baptista gyülekezetekben, iskolákban, gyermekalkalmakon, idősök otthonaiban tartott beszámolókon nemcsak arról beszélt, hogy Isten távoli országokban is hatalmasan végzi munkáját, hanem Molnár Máriáról, a pápua új-guineai misszió kezdeteiről is szólt, továbbá az ottani népet és kultúrát is közelebb hozta különböző korú hallgatóihoz. Ugyanakkor igyekezett a misszió iránti érdeklődést felkelteni, valamint annak felelősségét hangsúlyozni.

3. Folyóirat-kiadás

Kéthavonta megjelenő folyóiratunk, a Külmissziói Híradó nemcsak rendszeresen közölte két magyar misszionáriusunk beszámolóit, hanem színes, fényképes, külső és belső borítóoldala érzékelhető közelségbe hozta életkörülményeiket, valamint a Liebenzelli Misszió egyes munkaterületeit is. Az újságunk iránti érdeklődés folyamatosan nőtt. Egyre több magánszemélyhez, gyülekezethez jutott el határainkon innen és túl egyaránt. A határon túlra küldött példányokkal az ott élők lelki életét, anyanyelvét kívántuk segíteni.

4. Ismeretterjesztő szolgálat

A világmiszióról szóló tájékoztatásban is egyre fontosabb eszköz az Internet. A www.liebenzell.hu linken elérhető honlapunkat folyamatosan frissítettük. Jelenleg is egy önkéntes munkatárs végzi a honlap karbantartását.

Igen sokan érdeklődtek e-mailben szolgálatunk, illetve a szolgálatban való részvétel iránt. Az érdeklődőket igyekeztünk megfelelően tájékoztatni.

Az Alapítvány elnöke és munkatársai az ország különböző részein egyhetes vagy egynapos konferenciákon szolgáltak: beszámolókat, ismertetőket tartottak.

5. Együttműködés más szervezetekkel

Alapítványunk felismerte, hogy hatékonyabban érheti el eredeti céljait, ha együttműködik olyan keresztyén szervezetekkel, amelyek egy-egy speciális szolgálati területen hatékonyan töltik be küldetésüket, és speciális szolgálati területük szervesen illeszkedik a mi céljainkhoz. Ilyen szervezetek az alábbiak, akikkel az itt felsorolt együttműködés valósult meg:

- Biblia Szövetség. 2009-ben is együttműködtünk a Biblia Szövetség által szervezett bibliaiskolai képzésben Pécelen, Budapest, Tatabányán, Cegléden, Tiszakeszin és Debrecenben. Ezek az ismeretterjesztő alkalmakon kuratóriumunk tagjai is szolgálnak. Bibliai tanítással, szórólappal, folyóiratunk terjesztésével, aktuális beszámolókkal a misszió munkáját segítik.
- Vasárnapi Iskolai Szövetség. A gyermekek közötti munkában élenjáró szervezet segítségével René Bredow missziói körútja során több iskolában és óvodában tartott missziói beszámolót a gyermekeknek. Az „Örömhír” című folyóirat rendszeresen hírt ad alapítványunk missziói szolgálatairól.

II. BESZÁMOLÓ AZ ALAPÍTVÁNY 2009. ÉVI PÉNZÜGYEIRŐL

Pénzügyi összegzés 2009. december 31-én forintban:

2008. évi pénztári maradvány:	7.575.292 Ft
2009. évi bevételek:	7.596.706 Ft
Követelések:	79.340 Ft
Összes bevételek:	15.251.338 Ft
Összes kiadások:	8.237.222 Ft
Pénztári maradvány:	7.014.116 Ft

Pénzkészlet:

OTP-ben lekötött betét:	2.518.567 Ft
OTP folyószámla:	4.420.203 Ft
Pénztárban:	75.346 Ft
Maradvány pénzkészlet:	7.014.116 Ft

Közcélú kiadások

Missziói kiadások	
a.) Külmissziói Híradó kiadása	3.386.956 Ft
b.) Posta, telefon, telefax, internet	74.105 Ft
c.) Ügyintézési kiadások	75.180 Ft
d.) Külmissziói támogatás	4.140.515 Ft
e.) Közlekedési kiadások	269.276 Ft
f.) Egyéb költségek	291.190 Ft
	8.237.222 Ft

Az SZJA 1 %-os felajánlásokból származóan

2008-as felajánlásból	107.589 Ft-ot kaptunk.
2009-es felajánlásból	158.866 Ft-ot kaptunk.

Az SZJA 1%-os felajánlásokból származó 266.455 Ft összeget – mint máskor is – a határon túl élő magyarság nyelvének és öntudatának megőrzésére fordítottuk. Lapunkat, a Külmissziói Híradót folyamatosan, térítésmentesen küldtük és küldjük Kárpátjára, Felvidékre, Erdélybe és a Délvidékre.

Megjegyzések:

Az Alapítvány a vonatkozó állami törvények és az Alapító Okirat útmutatása szerint végezte közhasznú munkáját.

Állami pénzalapból vagy egyéb szervezettől Alapítványunk nem kapott támogatást. Pályázaton nem vett részt. Működését kizárólag önkéntes adományokból tudta biztosítani.

Az Alapítvány tisztségviselői munkájukat önként, ellenszolgáltatás nélkül végezték. 2009. október 15-től az Alapítvány Kuratóriumának tagja Csapkovics Bertalan, alapítványi munkatárs. A rá eső Munkáltatói összes járuléka az év ezen időszakára: 52.313 Ft volt, és a Munkáltató összes költsége: 227.313 Ft volt.

Remeteszlős, 2010. február 20.

Sípos Alpár Szabolcs sk.
a Kuratórium elnöke
Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány